

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: V. P.,
bytem ,
proti
žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR,
sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MPSV 2023/92298-911 ze dne 26. 4. 2023,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2023, č. j. MPSV 2023/92298-911, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce ČR - krajské pobočky pro hl. m. Prahu, č. j. 514554/23/AB ze dne 10. 1. 2020, kterým nebyla žalobci přiznána dávka pomoci v hmotné nouzi příspěvek na bydlení od 1. 1. 2023, neboť nepředložil nájemní/podnájemní

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

smlouvu, vyplněné tiskopisy – doklad o příjmu, o výši nákladů a bydlení. Žalovaný odvolání žalobce zamítl, jelikož žalobce namísto nájemní smlouvy předložil smlouvu o ubytování, na kterou nemůže být poskytnut příspěvek na bydlení.

2. Žalobce namítá, že příjem a náklady bydlení úřadu práce předložil ve formě scanů výplatních pásek, oznámení o výši příjmů, dokladů o nákladech na bydlení a nájemní smlouvy. Žalobce považuje za absurdní, aby vyplňoval písemné formuláře, jestliže předložil požadované údaje ve formě scanu.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, ubytování na základě ubytovací smlouvy v objektu občanské vybavenosti (ubytovny), v němž nejsou zkolaudovány byty, ani tento objekt není určen k trvalému bydlení ve smyslu § 24 odst. 5 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ani se nejedná o objekt určený k individuální a rodinné rekreaci dle § 25a zákona, nesplňuje podmínky nároku na příspěvek na bydlení, když nárok na příspěvek na bydlení má vlastník, nájemce nebo podnájemce bytu.
4. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 s. ř. s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
5. Ve věci je nutné konstatovat, že žalobce uplatňuje žalobní nároky v sociální oblasti u soudu často, tím spíše je o to častějším účastníkem řízení u žalovaného, proto soudu není zřejmé, proč správní orgány v zásadě identické žádosti žalobce nevyřizují shodným způsobem. Rozsah soudního přezkumu je dán primárně odůvodněním napadených rozhodnutí, neboť proti důvodům rozhodnutí se žalobce vymezuje. Ohledně příspěvku na bydlení není u žalobce ve skutečnosti rozhodné, jakou formou hodlal prokázat své příjmy a náklady, ale že bydlí v ubytovně, resp. v X, přičemž tato forma bydlení není státem „podporována“ ve smyslu poskytování příspěvku na bydlení, jelikož dle § 24 zákona o státní sociální podpoře *nárok na příspěvek na bydlení má vlastník nebo nájemce bytu*, kdy žalobce doložil smlouvu o ubytování a není nájemcem bytu (srovnej rozsudek zdejšího soudu ve věci žalobce č. j. 16 Ad 4/2022 – 26). Takto však správní orgán I. stupně ani žalovaný v rozhodnutí neuvedli, důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce pouze bylo, že nepředložil požadované doklady (správní orgán I.st.) a že předložil smlouvu o ubytování namísto nájemní (žalovaný). Žalovaným zvýrazněná citace § 24 zákona o státní sociální podpoře nebyla nijak spojena se skutkovým zjištěním a právním hodnocením.
6. Žalobce tvrdí, že požadované údaje o výši jeho příjmů a nákladů za bydlení předložil, avšak v jiné než požadované formě, tedy nikoli v rámci tiskopisů žalovaného. Z obsahu spisu vyplývá, že žalobce předložil účtenky o ubytování, smlouvu o ubytování, výplatní pásky, tedy nějakým způsobem prokázal své příjmy a výdaje, je otázka, zda dostatečně ve smyslu úplnosti příjmů a nebo oprávněnosti nákladů ve smyslu účelu požadované sociální dávky. Správní orgány se omezily na pouhá konstatování stavu či citace zákonů, tvrzení žalobce a úkonu ve správním řízení, ale věcné právní posouzení v odůvodnění chybí. Zákonem stanovené předpoklady obecně nejsou bezobsažné, mají nějaký účel a bude vždy na subjektu státní moci, aby je vykládal v souladu s jejím účelem. Z ustanovení § 65 odst. 1 písm. e) zákona o státní sociální podpoře vyplývá rozsah podkladů, které je žadatel povinen předložit, aby byly prokázány rozhodné okolnosti – jeho příjmy a výdaje za bydlení, neplyne však z něj, jakou formou to má žadatel učinit. Z napadené rozhodnutí ani z rozhodnutí správního orgánu I. stupně neplyne, z čeho správní orgány dovodily, že žalobce neprokázal požadované údaje – příjmy a náklady bydlení. Žalovaný uvedl, že

žalobce nepředložil nájemní/podnájemní smlouvu, ale smlouvu o ubytování, na kterou nemůže být poskytnut příspěvek na bydlení. Zákon však nestanoví jako podmínku příspěvku na bydlení předložení nájemní smlouvy jako takové, ale vlastnické nebo nájemní bydlení v bytě či domě. Označení smlouvy není rozhodné, ostatně účastníci si ji mohou označit dle své libovůle, rozhodný je právní titul bydlení a předmět bydlení.

7. Soud považuje rozhodnutí žalované za nepřezkoumatelné, není z něj patrné, jaký byl skutečný zákonný důvod nepřiznání příspěvku na bydlení. Pokud jím bylo, že žalobce nebydlí v bytě, ale v ubytovně, absentuje zde skutkové zjištění o takové skutečnosti (i např. odkazem na jiné řízení, resp. tam zjištěné skutkové okolnosti). Pokud je důvodem nepřiznání příspěvku na bydlení nepředložení požadovaných tiskopisů, absentuje zde vypořádání se s tím, že žalobce své příjmy a náklady v určitém rozsahu prokázal.
8. Z výše uvedených důvodů soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů rozhodnutí. Žalovaný bude povinen znovu rozhodnout o odvolání žalobce tak, že z něj bude zřejmé, proč žalobci nenáleží příspěvek na bydlení, z jaké konkrétní právní úpravy takový závěr plyne, z čeho žalovaný dovozuje, že zjištěný skutkový stav odpovídá zákonem předpokládaným okolnostem. Bezobsažná citace čehokoliv není řádným odůvodněním rozhodnutí podle § 68 odst. 3 správního řádu.
9. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce měl sice ve věci úspěch, ale náklady řízení mu nevznikly. Žalovanému náhrada nákladů řízení nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 22. 7. 2024

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

